

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2019. szeptember 5.
(csütörtök)

Horváth Géza

MEGMARADNI A HITBEN

Énekek: 291; 662

Alapige: 2Krón 16,7-10

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy dicső tetteidről énekelhettünk az előbb Urunk, mindarról a hatalomról, fenségről, szeretetről, csodáról, jóindulatról, igazságról és irgalomról, amely Hozzád köthető mennyei Atyánk, hiszen Jézus Krisztusban így könyörültél rajtunk. Köszönjük, hogy csak ez után énekelhettünk arról az énekben, hogy szeretnénk imádni és imádkozni, szeretnénk könyörögni azért, hogy tarts meg minket az Úr Jézus Krisztus által, hogy megfussuk pályánkat, hogy célba érjünk, hogy elnyerjük a koronát, amit Te ígértél a célba érőknek és a Téged szeretőknek.

Köszönjük Neked ezt a mai napot is Urunk, amelyet megfuthattunk ki-ki a maga helyén, munkájában, feladataiban. Köszönjük Neked, hogy a nap végeztével összejöhattünk áhítatra, elcsendesedni lélekben is, megállni Előtted, számot vetni. Köszönjük Neked, Urunk, hogy igédet adod elénk, és kérünk Téged, hogy amikor a Te igéd megszólal, hadd lássuk benne a Te szelíd szavadat, mégis határozott figyelmeztetésedet és útbaigazításodat. Kérünk, hogy adj nekünk készséget minden jóra, akaratom cselekvésére, hogy valóban azt tudjuk cselekedni, ami kedves Teelőtted. Kérünk, hogy mossál és tisztítsál meg bennünket hiábavalóságainktól és a mai napon is elkövetett bűneinkből, és kérünk, hogy szentelj meg minket igazságoddal, a Te igéd igazság!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a Krónikák 2. könyve 16. fejezetéből, a 7. verstől a 10. versig terjedő szakaszból a következőképpen: „Az időben méne Hanáni próféta Asához, a Júda királyhoz, és monda néki: Mivel a Síriabeli királyban volt bizodalmaid, és nem az Úrban, a te Istenedben bízál: ezért szabadult meg a Síriabeli király hada a te kezedből. Avagy nem vala-é a Szerecseneknek és a Líbiabelieknek nagy seregök, felette sok szekereik és lovagjaik? Mindazáltal,

mivel az Úrban volt bizodalmod, kezedbe adá azokat. Mert az Úr szemei forognak az egész földön, hogy hatalmát megmutassa azokhoz, akik Őhöz tájékozott szívvel ragaszkodnak; bolondul cselekedtél ebben; azért mostantól kezdve háborúk lesznek teellened. Akkor megharagudott vala e szóért reá; és ugyanakkor Asa a nép közül is sokat megnyomoríta.”

Kedves testvérek, a Bibliaolvasó Kalauzunk szerint olvassuk ezekben a napokban Asa, júdai király történetét, aki tulajdonképpen az Ószövetség egyik legpozitívabb királya, legalábbis azok közé tartozik, akik félték az Urat és igazságban jártak. Asáról azonban olvasunk olyan dolgokat is, pl. a mára kijelölt igazságszakaszunkban, amikor Hanáni próféta odamegy hozzá, és azt mondja, hogy „nem az Úrba vetted a te bizodalmodat, bolondul cselekedtél, ezért háborúk lesznek ellened”; és a Biblia megjegyzi így, egy fél mondatban, hogy „Asa a nép közül is sokakat megnyomorította”.

Nézzük meg, hogy mit tanít a Biblia Asáról! Néhány üzenetet szeretnék kiemelni, nemcsak ebből az igéből, hanem az ő élettörténetéből is, hogy miért van ez így, amikor a Biblia leír egy ilyen királyról, aki Istent szereti, és sok jót cselekszik, olyan dolgokat, amelyek rossz fényt vetnek az ő lelki életére. Sok oka van ennek, de most egyre hadd irányítsam rá a testvérek figyelmét! Amikor Asa történetét is olvassuk, legyen számunkra is nagy tanulságul, hogy nem tudjuk mi száz százalékgig teljesíteni azt, amit Isten tőlünk elvár, ami kívánatos lenne! Nem tudunk mi százszázalékosan győzelmet aratni életünk minden napján! Meg kell látni azt, hogy a hívő ember is kísérthető, és a hívő ember is elbukhat a kísértésben!

Asa története azonban nemcsak erről beszél, hiszen ez egy negatív dolog lenne, hanem azt is hirdeti, hogy ha a hívő ember megkísértetett és elbukik, vajon hogyan áll fel abból! Vajon mi lesz a folytatás? Itt kétféle folytatás lehetséges: vagy az, ahogy Dávid király feláll egy ilyen bukásból és azt mondja: „egyedül ellened vétkeztem és cselekedtem azt, ami gonosz a te szemeid előtt”. De látjátok, így is ki lehet jönni egy bukásból, egy engedetlenségből, ahogy Asa kijött, hogy tudniillik a prófétát megbilincselte, megvetette és megharagudott rá, mivel Isten igéjének intő, feddő, megtérésre hívó és figyelmeztető szavát és igéjét közölte vele.

Azért van ez a Bibliában, hogy nehogy mi esetleg embereket kezdjünk el példaképpül tekinteni, embereket kezdjünk el magasztalni, hogy lám, nekik sikerül, ők tudnak haladni! Nem! Azt mondja a Szentírás: a legkülönbek és a legbátrabbak is elbukhatnak, megtántorodhatnak, de akik az Úrban bíznak, azoknak ereje meg fog újulni, felkelnek, újból elindulnak, bocsánatot kérnek, megmosódnak a drága vér ereje által, újat kezdenek; tanulnak a bukásaikból, és igyekeznek azt többet nem elkövetni! A Heidelbergi Káténk olyan szépen tanít erről: megtarthatjuk-e a törvényt tökéletesen? A válaszban elhangzik egy ilyen mondat: nem, mert a legszentebb embereken is csak csírái vannak annak az engedelmességnek, amit Isten vár tőlünk. Azonban ez nem ment fel bennünket az alól, amit az újszövetségi levelekben nagyon szépen leírtak az apostolok,

hogy tudniillik a hívőnek egy megszentelődő életben kell járnia és élnie! „Szentek legyetek, mert én, az Úr, a ti Istenetek szent vagyok.” És ha megkísértetünk, hogyha valóban igaz lesz az, amit ír az apostol, hogy „emberi kísértés esett rajtatok” és elbukunk, abból próbáljunk felállni, és próbáljunk a bűnbocsánat erejével és örömeivel tovább menni!

Most Asa életéből villantsunk fel néhány képet! Az első ilyen kép, amit szeretnék felvillantani, az tulajdonképpen a 15. fejezetben van, és lehet, hogy érdemes lenne erre egy egész alkalmat rászánni: amikor Asa király lett, akkor anyjának, Maakának a bálványait is kiirtotta, eltüzeltte és beleszórta a Kidron patakba. Hasonlóan, mint Gedeonnál, aki az apja bálványait kezdte el kiirtani és felszámolni, mert a mi Istenünk egyedüli Úr, és azt parancsolta, hogy „ne legyenek neked idegen isteneid énelőttem!” Isten határozottan megtiltotta, hogy azoktól valamilyen segítséget kérjünk vagy várjunk.

Miért aktuális ez ma számunkra, hogy Asa kiirtotta az anyja bálványait? Azért, mert a szolgálati időm alatt már sokszor tapasztaltam, hogy ha valakinek a családjában előfordul valamilyen bibliaellenes vagy Istennek nem tetsző dolog, akkor az illető a családtag miatt rögtön máshogy kezd el vélekedni arról a dolgról, és rögtön máshogy áll az egész kérdéshez, mint addig. Most nem akarok konkrét példákat felsorolni, de esetleg, ha valakinek határozott véleménye volt mondjuk az ökumenikus kapcsolatok tekintetében, és a családba bekerül valaki, akkor esetleg megváltozik a véleménye, hogy „azt keressük, ami öszszeköt bennünket, és ne azt, ami elválaszt”! Amikor Isten ígéje azt mondja, hogy „álljatok meg a hitben”, az arra is vonatkozik, hogy ne a külső körülményeim, családi kapcsolataim határozzák meg a lelki hozzáállásomat, lelki irányultságomat és a saját, Istennek tetsző véleményemet, hanem ebben mindig az Úrnak engedjek! Asa erre nagyon szép példa. Az anyjával, az anyakirálynővel kell szembeállnia, és kiirtja, eltüzeli, beszórja a bálványokat a Kidron patakba, és engedelmes marad, mert nem teszi lejjebb Isten mércéjét!

A Bibliában a szeretet: az Istennek való engedelmesség. Úgy szeretek valakit, hogy Istennek engedelmeskedem. Nem úgy, hogy elfogadom őt, ahogy van, meg olyannak amilyen, hanem mivel Isten nekem az Ő ígésében kijelentette, hogy milyen kapcsolatom lehet ezzel, azzal, amazzal, én úgy szeretem a másikat, hogy én az Istenhez vagyok hű, és Neki akarok engedelmeskedni. Itt nem lehet a gyermeki szeretetet vagy a szülői tiszteletet előre helyezni, mert első az Isten parancsa, az Isten ígéje! Éppen ezért, ebben a tekintetben Asa története nagyon kedves üzenetet tartalmaz.

A másik ilyen felvillanás Asa életéből az, amikor Hanáni próféta elmegy hozzá, és meginti a királyt. Tudniillik, Asa azt csinálja, hogy segítséget kér egy másik királytól: „a szíriabeli királyban volt bizodalmaid, és nem az Úrban, a te Istenedben bíztaál, pedig amikor a szerecsenek és a líbiabeliek nagy serege jött ellened, sok szekerekkel és lovakkal, akkor az Úrban volt bizodalmaid, és kezébe adta azokat.” Tehát, volt idő, amikor Asa az Úrban bízott, és kezébe adta az Úr az ő ellenségeit, most meg odafordul az ellenséghez, a szíriabeli királyhoz, és tőle vár segítséget.

Az Újszövetségben is nagyon sokszor előfordul, hogy „intsétek a másikat!” Hogy az egyik hívő ember, itt Hanáni próféta Isten küldésére és parancsára, Isten által szájába adott szavakkal, megint Asát. Ma általában, ha valakit megintünk, akkor nagyon sokszor előfordul, hogy azt mondják: ne ítélj! Nem tudják, hogy mi a különbség az ítékezés és az intés között. Nem tudják, hogy melyiket hol kell gyakorolni és melyiket hol nem, és hogyan kell gyakorolni. Vigyázzunk, ha egy másik hívő testvért ma is valamire figyelmeztetünk az Úr parancsa által, és az Ő szeretetében bízva megintünk, akkor lehet, hogy valaki, vagy ő, a megintett ember fogja mondani: ne ítélj, mert te sem vagy különb! Te is ilyen vagy! Te is elbukta! Te beszélsz?

Amikor Hanáni próféta megint Asát, és amikor az Újszövetségben elrendeli Isten igéje az intést, az a biblikusan felépített vagy építkező gyülekezet egyik ismérve, hogy valakikre Isten rábízta az intést, a biblikus gyülekezet tagjai pedig inthetők lesznek. Ha pedig nem inthetők, akkor úgy járnak, mint Asa, mert az intésre meg lehet haragudni, vissza lehet vágni, lehet magyarázkodni, és lehet az Úr előtt összetörni és azt mondani: „Tiszta szívet teremts bennem, óh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem!” „Moss meg engemet és fehérebb leszek a hónál!” A biblikus gyülekezetekben tehát az intés, az az Isten által elrendelt gyülekezeti tevékenység, vagyis az engedetleneket inteni kell. Ebben az intésben benne van, hogy egyrészt szeretettel, másrészt pedig a jobbításnak a szándékával! Tehát, akit megintettek a Bibliában, mindig azért tették, mert az volt a vágyuk, hogy az illető megtérjen abból a bűnből, kijöjjön belőle, és újból a gyülekezet közösségében lehessen. Sőt, még a Biblia olyat is mond, hogy aki nem fogadja el az intést, megmarad a bűnben, amiben volt, az ilyen testvértől el kell szakadni, el kell szeparálódni!

Az első gyülekezetek, akik biblikusan éltek, az ilyen taggal nem vállalták az úrvacsorai közösséget sem. Évszázadokon keresztül a biblikus gyülekezet egyetlen büntetési eszköze az volt – ha szabad így mondani, de én inkább szeretem úgy mondani, hogy intő szó a megtérésre, a jobbítás szándéka –, hogy valakit eltiltottak az úrvacsorától. Tehát, az a gyülekezet nem nevezhető biblikusnak, ahol nem úrvacsoráznak már két éve! Mitől tiltják el például ma, ha valaki nem is úrvacsorázik? Az első gyülekezetekben is teljesen természetes volt, hogy minden alkalommal úrvacsoráztak a hívők. Ugye, ha ma ilyet mondanánk a mai gyülekezeteknél valakinek, hogy eltiltunk az úrvacsorától, hát, legfeljebb nevetne egyet: hát, úgyse szoktam úrvacsorázni, mitől tiltotok el?

Amit én látok, hogy ha például itt a gyülekezetünkben is valakit inteni kellene vagy lehetne, azt nem is tudjuk meginteni, mert addigra már eltűnik! Elmegy egy másik gyülekezetbe, mondván, hogy ott úgyse tudják! Ha biblikus gyülekezetek lennének, mondjuk akár csak itt, Budapesten, akkor a másik gyülekezetbe be se fogadnák az illetőt, hanem azt mondanák: testvér, először tisztázzuk, hogy honnan jössz! Tisztázzuk, hogy ott mi történt; miért jöttél el onnan vagy miért tettek ki, vagy miért tiltottak el, vagy milyen fegyelmezés alatt vagy! Biblikus gyülekezetekben vagy biblikus egyházban egészen normális, hogy addig nem is vállalják vele az úrvacsorai közösséget, amíg ott nem derül ki, hogy

ő az előző gyülekezetben mit csinált vagy mit nem csinált; vagy miért feddették meg, vagy miért intették meg, vagy miért van fegyelmezés alatt esetleg!

Azt mondja tehát itt Hanáni: most bolondul cselekedtél! Milyen határozottan felvállalja a próféta, hogy odaáll a király elé! Soha nem könnyű testvérek; higgyétek el, az intés nem annak nehéz, akit megintenek, hanem annak, akinek intenie kell! Annak sokkal nehezebb! Mint ahogy a szülőnek nehezebb, ha büntetni kell a gyereket, mint a gyereknek, aki esetleg kap egy fenekést. Ha valóban szereti a gyereket, a szülőnek sokkal nehezebb, hogy meg kell büntetni, hogy valamit ki kell róni rá. Higgyétek el, így van ez a gyülekezetekben is! Sokkal nehezebb a megintés, de annak érdekében, hogy gyógyulás legyen, hogy visszatérés legyen az Úrhoz, hogy az illető felszabaduljon az ő bűne alól, elengedhetetlen és határozottan szükséges! Csak az a kérdés, hogy mennyire látom a másokban, aki int, az általa Istennek hozzám lehajló szeretetét? Ez megint nagyon fontos, hogy akit megintenek, az először is azt kell, hogy lássa: Isten annyira szeret engem, hogy fel akar emelni az én bukásomból! Isten annyira szeret engem, hogy nem akar ebben az állapotban hagyni, hanem elküld hozzám, felhatalmaz és felbuzdít valakit, hogy engem intsen, és ezáltal lehetőségem legyen arra, hogy a Szentlélek által a bűneimet meglássam, és Jézus Krisztus vérébe kapaszkodjam újból és újból!

Asa történetéből láthatjuk, hogyan reagált ő erre, hogyan fogadta! Azt mondja az ige: megharagudott Asa, és a prófétát tömlöcbe vettette, lábait kalodába záratta, és ugyanakkor Asa a nép közül is sokat megnyomorított. Azt kell mondanom testvérek, Asa reagálása tulajdonképpen arra int bennünket, hogy vegyük nagyon komolyan: aki az engedetlenség bűnével játszadozik, az nagyon veszélyes területre lép, mert tudniillik lelki élete meg fog hanyatlani, meg fog sötétedni! Mert aki egyszer letér erről az útról, amit Isten jelölt ki neki, az csak arra számíthat, hogy egyre nagyobb mélységbe fog kerülni az élete! Lelkiképpen megsötétedik; lelki élete meghanyatlik; az illető elgyengül; nem vesz új erőt, és nem kap új kegyelmet!

Asa történetében később még azt látjuk, hogy uralkodásának harminckilencedik évében megbetegedett. Két évig tartott ez a betegség, mert uralkodásának a negyvenegyedik évében halt meg. Tehát, két évig volt betegségben, és azt mondja a Biblia, hogy ez alatt a két év alatt, nem az Úrhoz folyamodott, hanem az orvosokhoz. Itt azért egy vagy két mondatban hadd utaljak rá, hogy persze ez a bibliai ige nem arra biztat bennünket, hogy akkor nem is kell orvoshoz fordulni, mert a szekták közül vannak, akik ezt meglovagolják: lám, orvosokhoz nem kell fordulni, mert Asa odafordult és nem az Úrhoz! Azonban ha a Biblia egészét megnézzük, akkor ennek alátámasztását nem találjuk meg. Asának nem az volt a bűne, hogy az orvosokhoz fordult, hanem az, hogy nem az Úrban bízott először. Mert az a boldog, aki az Úrba veti bizodalját, és aki emberben kezd bízni, az átkozott – mondja a Biblia.

Tehát, Asának nem az volt a bűne, hogy az orvosokhoz fordult, és Isten őrizzen, hogy mostantól valaki azt mondja: na, akkor én nem megyek orvoshoz! A hívő ember ebben a kérdésben úgy gondolkodik, hogy az Úrban bízunk, aki erőt,

tehetséget, bölcsességet adhat az orvosnak, aki Ő általa a gyógyításnak vagy a betegség enyhítésének a módját elvégezheti. Persze nem mindenféle kuruzslóhoz, meg természetgyógyászhoz megy, de a Biblia sehol nem mondja, hogy a manapság ne lehetne a tudomány által felfedezett lehetőségeket és az orvostudomány által a javunkra Isten által adott képességeket, eredményeket felhasználni. Mondok a Bibliából egy példát: ott van Ezékiás király, aki megtudja, hogy halálos beteg. Azt mondja neki Isten Ézsaiás által: írd meg a végrendeletedet, mert meg fogsz halni! És akkor Ezékiás mit csinál? A falhoz fordul és imádkozik. Aztán valószínűleg ő is magára keni azokat a kenőcsöket meg egyébeket, amiket akkor már ismertek, de a falhoz fordul és imádkozik.

Amikor például Asa király, vagy valamilyen vezető az Úrban bízott, akkor tudták, hogy Isten úgy rendezi a körülményeket, az eseményeket, a dolgokat, hogy az javukra fog valahogy válni; és néha Isten jégesőt adott, úgy rendezte el a dolgokat; néha megijesztette az ellenséget egészen váratlanul. Tehát nem arról volt szó, hogy ők fegyver nélkül mentek a háborúba, hanem tudták, hogy „a mi segítségünk az Úrtól van, aki az eget és földet alkotta”. Tehát nem az volt a baj, hogy Asa az orvosokhoz fordult, hanem az, hogy nem Istenben bízott. Amit olyan szépen olvasunk az egyik bibliai könyvben, az Ószövetségben: az Úr a te gyógyítód! De hogyan? Emberi eszközökön keresztül is; aki megadta az orvosoknak azt a képességet, lehetőséget, eredményeket, amire ez idáig, a 21. századig eljutottak, hogy azt használják fel, de tudjuk, hogy életünk, testünk, egész valónk az Úr kezében van. Tehát, Asa megsötétedett, lelkileg meghanyaglott, pedig Isten gondoskodott róla, hogy ígét halljon, helyreálljon az élete. Isten gondoskodott róla, hogy megtérjen az ő útjáról, de ő inkább megkeményedett, megharagudott arra, aki megintette.

Ahogy visszagondolok a lelkészi szolgálatom alatt azokra, akiket intettem, nagyon kevesen voltak, akik nem haragudtak meg. Olyan szembetűnő és olyan érthetetlen volt még nekem is, hogy a neveikre is emlékszem, kik voltak azok, akik egy intés után elismerték: „igen, igazad van, elfogadom! Tényleg Isten beszélt általad! Köszönöm, és ahhoz próbálok igazodni!” Sajnos sokkal többet tapasztaltam azt, hogy nem lehet inteni, mert eltűnik, mert nincs itt az illető, és sokszor valaki megsértődik és megkeményedik. A hívő ember azonban inthető! A baptista gyülekezetben nagyon komolyan veszik az intést, én úgy tudom legalábbis, és azt mondta nekem egyszer egy baptista bácsi: tiszteletes úr, tetszik tudni, ha engem kidobnának az ajtón, visszamászom az ablakon! Ebben benne volt az ő gyülekezetszeretete, legelőször az Istene iránti szeretete, aki odahelyezte; és benne volt az, hogy: nem, akkor bennem van a hiba!

„Ezt meglátom, elfogadom” – sőt, az ilyen ember Istennek meg is köszöni, hogy neki adott alkalmat, adott lehetőséget, hogy hozzá elküldte. Amikor Nátán próféta elmegy Dávidhoz, azért küldi az Úr, mert magától nem jött rá, de ezért van az ige, ezért van ott Isten szolgálja, ezért van egy hívő testvérem mellett, hogy ő szeretettel szóljon nekem! Ha titeket hatalmaz fel Isten arra, hogy valakit megintsetek, akkor ezt nagyon elkérve Tőle, megharcolva, szeretetben tegyétek, mert Isten azt szeretné, hogy a gyülekezetben mindenek ékesen és jó

renddel történjenek; ne legyünk elgáncsolhatók, képmutatók, ideig-óraig való keresztyének, hanem járjunk szeretetben, hogy elnyerjük a koszorút, amit a győzteseknek készített a mi Urunk!

Asa történetéből ezt a biztatást vettem: igen, Uram, ilyen vagyok én is; a hit útján ilyenek vagyunk! Így mondta nekem valaki még falun, amikor kérdeztem, hogy „hogya tetszik lenni” – hát, nem dicsekedhetünk! Ez arra vonatkozott, hogy itt fáj, ott fáj; nem dicsekedhetünk! A hit útján is így vagyunk, testvérek, nem dicsekedhetünk! Miért? Azért, mert kegyelemből élünk. Meg kell vallanunk: miénk csak orcánk pirulása, Tied a dicsőség. Én elbukó ember vagyok, Te meg engem felemelő Isten. Én bűnre hajlamos ember vagyok, Te pedig bűnbocsánatot adó Úr. Én kísérhető ember vagyok, Te meg olyan, Úr Jézus, aki a kísértésben megálltál, és azt mondod igédben, hogy segíthetsz rajtam is, ha kísértésbe esem.

Bízzunk az Úrban, járjunk Ővele az engedelmesség útján, a hit útján és a megtérés útján!

Ámen.

Imádkozzunk!

Uram, hálás szívvel köszönjük Neked, hogy nem bibliai királyok és hithősök a mi példaképeink, hanem egyedül Te vagy az, Úr Jézus Krisztus, aki nem azt mondod, hogy tanuljuk meg Asa történetéből ezt vagy azt, hanem aki azt mondod: tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd vagyok és alázatos. Engedd meg, hogy Te legyél a példaképünk, Urunk, hogy így haladjunk és törekedjünk a megszentelődés útjára, és azon úgy tudjunk haladni, hogy egyszer majd célba érjünk a te kegyelmed által. Te segítettél rajtunk, Te mentél fel, Te küldtél hozzánk olyanokat, akik megintettek, és ez nem szemrehányás, nem ítélkezés, nem szeretetlenség, hanem ez a megjobbulás és megjobbítás szándékával elmondott isteni szeretet parancsa és hozzánk küldött igéje.

Ezért kérünk Téged, hogy hadd legyünk inthetők, ami jelzi a mi alázatos voltunkat, a mi szelídségünket, és kérünk, hogy őrizz meg bennünket minden gógtól, minden nagyzolástól! Őrizz meg bennünket attól a kevélységtől, Urunk, hogy a magunk igazát hangoztassuk, és ne Neked adjunk igazat! Kérünk Téged, ha bennünket használsz arra, hogy valakit intsünk, az valóban Tőled jött igének az elmondása legyen szeretetben, szelídségben és testvéri szóban. Kérünk Téged, hogy gyülekezetünk, a mai hívó gyülekezetek is biblikus módon éljenek, és biblikus módon rendezkedjünk be, hogy a világ meglássa végre, hogy tanítványaid vagyunk.

Kérünk, hogy áldd meg a nap hátralevő részét! Így kérünk, hogy áldd meg az énekkar mai első próbáját ebben az évadban! Kérünk, hogy adj áldást nekik a közösségben, a közös éneklésben, és kérünk Téged, Urunk, hogy áldd meg az éjszakánkat, amikor hazamegyünk; esti tennivalóinkat, pihenésünket, és a holnapi napunkat is a Te kegyelmeddel szenteld meg és kísérd! Jézus Krisztusért, a mi Urunkért kérünk.

Ámen.

662 Mit használ keresztyénségem

✂ Weisse, Christian Felix (1726-1805)

🎵 Bourgeois, Loys (±1510-1560)

✂ Kis János (1770-1826)

Mit hasz-nál ke-resz-tyén-sé-gem, Ha nem a sze-rint é-lek,

Ha nincs i-gaz ke-gyes-sé-gem, És vét-kez-ni nem fé-lek,

Ha az Úr-nak ös-vé-nyét Tud-ván, ron-tom tör-vé-nyét,

Azt, a-ki meg-halt é-ret-tem, Csak szám áld-ja, nem é-le-tem.

2. Mit használ nekem a jó hit,
Ha azt csak nyelvvel vallom,
De nem termem gyümölcseit,
Inkább a bűnt javallom,
Ha rajtam erőt vesznek,
És rabszolgává tesznek
A megveszett indulatok,
Úgy, hogy vélük nem bírhatok?

3. Segélj hát, Uram, éltetem
Hogy tenéked szenteljem,
S minden cselekedetemet
Kedved szerint rendeljem!
Nyújts erőt és értelmet,
Minden lelki sérelmet
Hogy gondosan elkerüljek,
S végre mennyekben örüljek!